

прекарали въ с. Туркойа. Рано сутринята тѣ напуснали селото и спрѣли нѣколко километра извънъ него. Казали имъ, че неприятельтъ е близо и ще атакуватъ. Полковникътъ препусналъ напредъ, изкачилъ се на една могила и разгледалъ мѣстността. А това бѣше сжщиятъ тоя таинственъ конникъ, когото бѣха забелязали и откъмъ отсамната страна.

Всичко, което стана следъ това, поручикътъ бѣше видѣлъ съ очитѣ си.

*

Рано бѣше още, надали имаше и осемъ часа. Влѣво се изправяха като безкрайна стена тъмнитѣ върбалаци край Дунава, обгърнати въ синкава мъгла. Желтѣеше се нататъкъ и тръстиката около езерото Туркойа. Право на изтокъ се откриваше равно и чисто поле съ уединена могила на хоризонта. Една бѣла линия пресичаше това поле и слизаше насамъ, — това бѣше мачинскиятъ пжтъ, който отиваше въ селото Сатулъ Ноу, скрито задъ низъкъ хълмъ. Въ това село имаше нѣколко конни полка, а предъ него на нѣколко километра една пехотна рота бѣше въ стражево охранение. Но и друга една токущо бѣше дошла за смѣна, така че на позицията бѣха и дветѣ роти. Виждаха се тукъ-таме черни купчини отъ смѣненитѣ войници, които се готвѣха да си ходятъ.